

Jak jsem odletěla
v době koronakrize
do Řecka

Letadlo se odlepilo od země a já již po třiadevadesáté v životě prožila ten ničím nenahraditelný pocit, něco mezi orgasmem, úpadem do zasluženého spánku, vytáhnutím třísky zpoza nehtu a znovunabytím svobody po letech vězení.

Dobrá, nebyly to roky, pouze tři měsíce, tři týdny a tři dny, ovšem dlouhé to bylo, o tom bez debat. Pod rouškou se mi špatně dýchá, zlehka si tedy odkašlu, což vyvolá naprosto panickou reakci mého anglicky hovořícího, přibližně šedesátiletého souseda. Pokusí se postavit, ale pás zaříznutý do jeho pneumatiky hojnosti jej posadí zase zpět. „*Fucking hell*“, zhodnotí situaci a divoce mává na letušku.

Ta přikvačí vzápětí.

„Ona má určitě korunu, chci sedět sám!“ vykřikuje a jedna z jeho divoce máchajících rukou v hysterické gestikulaci mě zasáhne do tváře. No jo, už je to skoro rok, co mě naposledy fyzicky napadl hysterický šedesátník, nejspíš se mi Osud snaží dát najevo, že se vlastně nic moc nestalo a všechno je zase v nejlepším pořádku, stejně jako loni, předloni i dříve.

„Nemůžete sedět sám, pane,“ odpoví mu letuška. Zda s úsměvem, to netuším, její ústa se stejně jako ústa nás všech ukrývají pod rouškou.

„A proč jako ne?“ nechápe onen milý pán, „vždyť tam jsou přece volné sedačky!“

„Je mi líto, ale nejde to z důvodu pandemie nemoci covid-19,“ odvětí onen nebeský andílek a moje naděje, že bych mohla strávit cestu pohodlně, navíc bez paranoidního idiota po mé levici, tím rychle uvadnou.

„Ale proč jako? Co když má ona korunu? Jak k tomu já jako přijdu?“

„Nezlobte se, pane, ale není v mé moci vám jakkoliv pomoci.“

„Tak jdi do prdele, ty děvko! Až chčípnu na korunu, zažaluji tě!“ vyštěkne a já se k němu otočím zády, co to jen bezpečnostní pás dovolí. Rouška mi sice zakrývá polovinu obličeje, ovšem poslouchat magora jaksi stačí, k čemu ho ještě vidět, že?

„A ty, jestli máš korunu a nakazíš mě, půjdeš taky před soud“, dodá ještě. Nereaguji.

„Hej, ty, česká uchrchlaná špíno, říkám, že tě dám k soudu!“ zvolá proto hlasitěji. Stále mlčím, proto do mě píchne prstem. A znovu. Docela nasraně se k němu otočím, připravená mu detailně povědět, co si myslím o stárnoucích arogantních idiotech, ovšem výraz jeho očí mě zarazí. Je v nich totiž čirý strach, nic víc. Za posledních pár měsíců jsem se naučila číst v očích jiných lidí ještě o něco lépe, byla to totiž velmi často jediná jejich obnažená část obličeje.

„Neboj, jsem si jistá, že koronu nemám, jen se mi pod tou rouškou špatně dýchá,“ ujistím jej téměř přátelsky.

„Jak to můžeš vědět?“ nechápe.

„Cítím se dobře.“

„Takových už bylo, co se cítili dobře a potom nakazili a zabili celý letadlo!“

Vážně? Kdy?

Zdvořilý úsměv. Sice ho pod mojí rouškou nemůže vidět, prostě jen zvyk.

„No a kam jako letíš?“

„Na Zakynthos.“

„Vážně? Já taky,“ zakroučí nechápavě hlavou.

Škoda, už jsem tak trošku doufala, že brzy vyskočíš padákem v úplně jiné destinaci, haha.

„No a co tam budeš jako dělat?“ optá se podezřivým tónem.

Roznášet koronu.

„Delegátku.“

„Aha... jasný, takovou tu hostesku v bikinkách na pláži, co?“

„Něco na ten způsob. A co ty? Dovolená?“

Jeho oči získají téměř pohoršený výraz: „Kdepak, já na Zante žiju!“ prohlásí dotčeně. „Každý rok minimálně měsíc až dva!“

„Aha, tak to promiň,“ podotknu s pokusem o neironický tón a přimhuřuji oči, třeba pochopí, že se mi chce spát a nechá mě na pokoji.

„Já jsem z Irska,“ pokračuje důležitě. Kývnu a zavírám oči.

„Ta vaše republika je dobrá leda tak k tomu, že je napůl cesty z Irska na Zante, jinak bych tam ani nepáchl!“ pokračuje arogantně a já si uvědomuji, že moje podprahové znechucení z této nepříjemné verze lidské existence je mnohem slabší, než má momentální únava. Tradice je moc hezká věc a nespát noc před odletem, nýbrž prolévat hrdlo na střídačku pivem a colou se mi ještě nikdy nevymstilo, vždy se mi podařilo zlehka zalomit v letadle. Ovšem nikdy jsem vedle sebe neměla takto ukecaného, negativního upíra.

Zavírám oči a odploouvám, ať si mele, co chce.

Myslím na toho sympatáka, co se mi nedávno svěřil, že se mu na internetu již publikovaná ukázka mé první knížky moc líbila a určitě si ji koupí, a především na jeho dodatek, že kdybych za pár dní neodlétala do Řecka, nejspíš by mě pozval na rande. No, a tak jsem ho pozvala do Řecka, máme snad rovnoprávnost, ne? Přiletí za mnou, uvidí,

jak brutálně až orgasmicky umím řídit auto i vykládat o historii, mytologii a řeckých tradicích, budeme společně plavat a třeba nakonec usoudí, že můj odjezd není až taková překážka k tomu, aby mě pozval do taverny na ouzo a třeba i já nakonec najdu lásku a usadím se a budeme mít pět šest dětí a naši budou konečně spokojení a já třeba taky... Budu tak šťastná, že mi ani nebude vadit, že mě cosi píchá do žeber... Auu, ale fakt brutálně... Otevírám oči. To něco není nic víc a nic míň než tlustý a vrásčitý prst mého poněkud vypatlaného irského spolucestujícího.

„Haló, spíš? Odpadla jsi nějak moc rychle, beztak máš korunu,“ odfrkne znechuceně.

„Asi jo, tak prosím nesahtat,“ opácím žoviálním tónem.

„Ale to bys přišla o kafe a vy z východní Evropy přece berete vše, co je zadarmo všema deseti, ne?“ namítne a podává mi kalíšek nevábně páchnoucí hnědé brečky.

Nesnáším kafe.

Možná tak ještě hezkým řeckým číšníkem připravené a pomalými doušky vypité frappé někde u pláže jednou za čas, ale klasický turek mi zkrátka a dobře smrdí. Ovšem kofein obsahuje energii a když už mi na tomhle letu zjevně nebude dopřáno trochu se prospat, připadá mi vhodné se mu nebránit.

„Odkud vlastně jsi?“ ptá se dál můj soused.

„Z České republiky.“

„Máte tam jen jedno město, co se jmenuje Česká republika, jo?“

„Jasně.“

„Jsi docela drzá.“

„Sorry, já nemluvit dobře angličtinsky. Já nerozumět,“ zašišlám a strašně moc toužím po klidu. Pít nápoj, který vám smrdí a do toho ještě poslouchat člověka, jenž vám rovněž nevoní, není zrovna situace, které bych se přála dobrovolně vystavit po probdělé noci a s vyhlídkou nejistých začátků.

Dá mi na chvíli pokoj, načež se mi začne svěřovat, že Irsko je nejlepší země na světě.

Kdysi jsem tam byla a vskutku se mi tam velmi líbilo. Úchvatná příroda a zajímaví, přátelští lidé, ovšem nebyl mezi nimi nikdo, kdo by jen okrajově připomínal mého momentálního souseda. Asi měla holt moje někdejší šestaosmdesátiletá klientka na novozélandské poznávače pravdu, když se mi svěřila, že člověk se učí až do rakve.

Mele a mele, už mi přijde neetické ho nejen neposlouchat, ale i ignorovat.

„A ty jsi přesně odkud?“ optám se tedy rádoby mile, očekávajíc další sáhodlouhý monolog, který nebudu muset ani komentovat.

„A co je ti do toho?“ prskne po mně jedovatou slinu. Být jako on, nejspíš ztropím scénu, takhle na to s prominutím seru, slinu z roušky setru a moudře mlčím. Třeba se urazí a já budu mít ještě možnost se na chvílku prospat, zadoufám. Zavírám oči.

„Hej, na něco jsem se tě ptal!“ vykřikne a jeho ukazováček se mi znovu zaboří pod žebra.

A to jsem si myslela, bůhvíjak jsem během karantény nepřibrala. Je milé vědět, že pod má žebra se stále ještě vejde tučný prst. Jsem já to ale optimistka.

„Sorry, chci spát,“ zívnu. Výhoda roušky je, že při zívání není třeba zakrývat si ústa, jsou už zakrytá dost.

Vydá ze sebe nesrozumitelné slovo. A ještě jednou. A znovu.

„Hej, mluvím s tebou!“ vykřikne a celý zrudne. Z obavy, aby snad nedostal rozčilením infarkt a my nemuseli nouzově přistávat, s ním začnu, byť krajně nerada, znovu komunikovat.

„Sorry, tohle slovo neznám.“

„To není slovo, ale moje rodná vesnice!“ opáčí dotčeně.

„Aha, tak to neznám.“

„A Dublin znáš? Taková taky malá vesnice...“

„Ano, tam jsem byla.“

„Chudák Dublin!“

„Dobrou noc,“ nezvládnou již společenskou etiketu a znovu zavírám oči. V mém krátkém příchodím snu se k početné láskyplné rodině přidá i psík, který vypadá jako Asproulis. Zrovna mi olizuje obličej, ale jeho jazyk je moc suchý a skoro řeže...

„Promiňte, slečno, můžete si prosím vyplnit dotazník?“ promluví na mě ženským hlasem a já otevírám oči a spatřím letušku, která mi podává list papíru.

„Jistě, já...“ přelétnu očima otázky, „ale přesně totéž jsem již vyplňovala především, a za odměnu dostala QR kód...“

„To chápu, jenže Česká republika neoznámila zavčas Řecku, že jejich dotazník akceptuje, proto vydávají další,“ usměje se skrz roušku, já jí úsměv vrátím a pustím se do vyplňování. Všechny dotazníky si potom vysbírají a za silně zhůvěřilých a obtěžujících dotazů mého souseda na adresu moji i letušek, z nichž všechny mají neklidně ironický tón a počínají slůvkem *Why?*, jdeme na přistání.

Po chvíli těžkého bordelu a anarchie se mi podaří získat svoji snad patnáctikilovou, knihami a laptopem přečpanou delegátskou brašnu, podobně narvaný batoh a několik k sobě svázaných informačních nástěnek, čímž rázem vážím těžce přes metrák. Konečně se mi podařilo vydrat se ven. Horko mě navzdory ranním hodinám praští do tváře a jsem vážně ráda, když se mi o chvíli později podaří usadit v klimatizovaném autobuse. Měl asi padesát sedaček, ale vstup povolili pouze dvaceti nejrychlejšími. No a potom se objevila Řekyně v oranžové vestě a začala nás svojí mateřštinou žádat o formuláře, které jsme vyplnili v letadle. Všichni kolem koukali dost zmateně, tak jsem se toho ujala a vysvětlila jí, že si je od nás vysbíraly letušky v letadle. Strašně sprostě zanádalala a vyběhla s telefonem ven z autobusu. Divoce do něj hovořila, nato mi gestem ruky naznačila, ať jdu k ní.

„Všichni musíte zpátky do letadla, aby vám ty formuláře znovu rozdali, řekneš jim to, kukličko moje?“ zvolí familiární oslovení.

„OK.“

Proč nezačít sezónu tím, že budu hned zkraje všeobecně nenáviděným hromosvodem, že?

Vysvětlím situaci a všichni sprostě nadávají. A mně se neskonale moc nechce obtěžkat všemi těmi zavazadly, při pokusu začnu rovněž svolávat hromy, blesky a řecké bohy, na což paní v oranžové vestě zareaguje návrhem, ať si tam vše nechám, že se stejně za chvíli vrátím. Bezva.

Všichni se vrátíme do letadla a více či méně trpělivě vyčkáváme.

Periferním zrakem zahlédnu rozjíždějící se autobus.

„Né, to přece... nemůže, mám tam věci!“ vykřiknu a vzápětí totéž zopakuji asi čtyřem letuškám, přes které se prodírám k východu. Celé letadlo se na mě kouká, zachytím pár soucitných pohledů, většina si však klepe na hlavu, pochichtává se či pohoršeně kroutí hlavou.

„Ježíši, ta je ale pitomá, beztak cestuje poprvé,“ zaslechnu i pohoršený povzdech.

Štěšť, že jsem opakovaně, a nakonec i úspěšně protestovala proti prvotnímu plánu cestovky, poslat mě až pozítří rovnou s klienty. Takhle se ztrapním pouze před pár neznámými lidmi, které už nikdy neuvidím, takže pohoda.

Pátá letuška u samého východu mi nedovolí opustit letadlo, nejspíš jsem bez formuláře v ruce potenciálně nakažená, ovšem na moji opakovanou žádost zavolá na centrálu autobusů a sdělí mi, že jí prý přislíbili požádat řidiče, ať mi zavazadla uschová.

Po dalších dvaceti minutách posezení v letadle dostaneme své formuláře a tlačíme se ven. Vždy jsem sedávala v letadle až do konce, přišlo mi příjemnější i logičtější dobře sedět, než blbě stát, s vědomím, že se ven stejně jednou dostanu, tak co už kvůli těm několika minutám. Strach o má zavazadla mě však donutí zvolit typické panické jednání – prodírat se k východu skrz budoucí mrtvoly.

Na schůdcích i před autobusem se potom mačkám mezi pod rouškami se dusícími, tedy kašlajícími lidmi.

Pokud má někdo z nich covid, tak já už taky, prolétne mi hlavou.

Do autobusu se nakonec probojuji jako první a s úlevou sesbírám svá zavazadla.

Projdu pasovou kontrolou. Za normální situace bych si zamířila vyzvednout velká zavazadla, ovšem letos je všechno možné, jen ne normální.

Cestu mi zastoupí krásný mladý Řek v bílém plášti a s plastickým štítem přes obličej.

Takového bych si přála potkat někde v lukách či alespoň v taverně. Vzal by mě za ruku a krásným, melodickým hlasem pravil:

„Slečno, váš QR kód, prosím.“

Podám mu tedy onen cár papíru, kvůli kterému jsem si už užila nervů ažaž, neb řecká strana měla 48 hodin na zpracování mého formuláře, přičemž zákon vzešel v platnost nějakých 35 hodin před mým odletem a pár hodin taky trvalo, než se ke mně tato úžasná informace dostala. Vyplnit dotazník už potom nebylo nic, ovšem těch 25 či kolik hodin, než mi chvilku před odletem QR kód poslali, přímo nic moc.

Tento lékař, zdravotní bratr, sekretář či letištní asistent, kdoví, jej přelétne očima, věnuje mi nádherný úsměv a praví: „Běžte nalevo, prosím.“

Následuje mě, vystřídán svým o něco méně spanilým kolegou za plentu, kde mi nabídne židli. Shodím ze sebe všechna svá zavazadla, čímž rázem zhubnu minimálně o čtyřicet kilo a sedám si. Pán v bílém se na mě tak hezky usmívá, že skoro zapomenu, že jsem nespala a pod rouškou se usměji také. Kdysi jsem přemýšlela, že ty nejpříjemnější úsměvy dokáží prozářit i něco tak neprodyšně temného, jako je rouška. A tu já mám přímo černou, s bílým nápisem, který vyjadřuje jeden z mých politických názorů.

„Co to máš napsáno na té roušce?“ otázka se mě s úsměvem, oči zabodnuté do mých, přitom jeho hbité prsty cosi činí pod stolem.

„Ale... svůj názor na lídra vládnoucí strany v Čechách.“

„Je to *malakas*, jo?“ ožije. „Stejně jako ten náš... no jo, blbá politika. Jedeš na dovču?“

„Jedu dělat delegátku.“

„Wow, tak to jsem si tě vybral správně! Jsi ráda, že budeš moje úplně první?“

„Úplně první co?“ nepochopím a myšlenky, které se mi tlačí do hlavy, ignoruji. Sice jsem nespala, ale to mě vážně neopravňuje přemýšlet takhle perverzně.

„Moje letošní první oběť!“ prohlásí radostně. „Víš, proč jsi šla nalevo, zatímco ostatní napravo?“

„Netuším... ale nejsi reinkarnace Mengeleho, vid' že ne?“ vylítne ze mě přímočaře.

Dostane takový záchvat smíchu, že málem rozsype plastickou zkumavku, které, jak nyní zjistím, pod stolem rovnal.

„Jsi vtipná, hahaha... tak otevři pusu, ať je to za námi. Když se ti do osmačtyřiceti hodin nezveme, jsi nejen mladá a krásná, ale i zdravá a můžeš slavit! Do té doby bych ti doporučoval zdržovat se větších shluků lidí a ve vnitřních prostorách nosit roušku.“

„Hele, a to čeká všechny testované? Kvůli klientům, co jim mám říkat...“

„Kdepak, do dvou týdnů tu máme jinou, lepší mašinu, která zanalyzuje výsledky během dvaceti, maximálně třiceti minut... Dobrý i pro tebe, ne? Budeš mít čas dát si s holkama kafe a probrat, co je novýho, než lidi vylezou. My myslíme i na blaho delegátek, neboj,“ mrkne na mě.

„Tak to je bezva,“ pokusím se o úsměv, přestože dlouhá špejle v jeho pravici mě docela stresuje, stejně jako pár desítek dalších obětí, poslaných andělem smrti nalevo, které se na sebe tlačí, odborně by se dalo říci *promořují*, a zjevně čekají, až vypadnu a přijde na ně řada.

„Tak tu pusinku, kukličko,“ usměje se na mě.

„Pu... pusu? Já myslela... Kamarádce to dělali z nosu...“

„Tak my z krku, nic se neboj, taky jsem nervózní, dělám to poprvé,“ zasměje se.

Tak to tedy zrovna říkat nemusel. Ovšem hrdinně si stáhnu roušku, otevřu ústa a pro jistotu i zavřu oči.

„Tak zlý to zas nebude, neboj,“ zasměje se krátce, načež mi do krku vrazí testovací tyčinku.

Strč prst skrz krk, prolétne mi hlavou heslo bulimiček a snažím se polknout, protože tyčinka prošla až do žaludečního pohraničí a zvedající se kyselost mě vede k myšlence, že cítit se takhle v letadle, strhla bych si roušku, covid necovid, a chmátla po papírovém pytlíku. Krásná myšlenka, ovšem hůře realizovatelná, napadne mě přesně v momentě, kdy onoho krásného zdravotníka, ehm, bez příkras, pošavluji.

Přibližně padesát na odpanění čekajících hrdel áchne, zaslechnu i smích.

Fešný řecký Mengele se ovšem zachová jako profík, kapesníčkem si očistí plastický štít a s pobaveným úsměvem se mě zeptá, zda nechci nějaké prášky proti nevolnosti. Odmítnu, omluvím se, poberu věci a ne nepodobná bangladéšské vlajce, tedy rudozelená, vyklízím pole.

Ach jo, úvod na metál, fakt. Celá já. V předchozí destinaci mi ztratili kufr, přišel až za tři dny. Bylo to tehdy hodně nepříjemné, ale nikoli trapné.

Klid, ženská, poklepe mi po chvíli vnitřní paniky na rameno moje alter ego, o nic nejde, sem dovnitř tě během přiletů stejně nepustí, a toho chlapa nemusíš už nikdy vidět, a stejně tak ty turisty, uklidní mě poměrně logicky. Červen z mých tváří pomalu mizí, už barvou nepřipomínám vlajku Bangladéše, nýbrž jen Saudské Arábie a s tím se přesouvám k pásu, čekat na kufry.

Ještě nejedou, stihnu si sehnat i vozík.

„Promiňte, můžu se vás na něco zeptat?“ osloví mě starší dáma korpulentního typu.

„Zajisté,“ pokusím se o úsměv.

„Co tam s vámi dělali?“

„Jo, milá paní, to raději nechtějte ani vědět,“ ulevím si s povzdechem.

„Takže drsný, jo?“ rozehrají se jí v očích čertíci. „A nepovíte? Já jsem ženská zvědavá, z Moravy...“

Tou Moravou ve mně vzbudila jakýsi pocit sounáležitosti, který posílil moji sdílnost:

„Testovali mě. A už jsem zažila i příjemnější věci, to vám povím.“

„Hnusný to bylo, jo? Hodně? Tak to je super,“ zaraduje se ta plnoštíhlá šedovláška a můj následující škleb se jí podaří znovu vyžehlit v úsměv sdělením: „Jako nic proti vám, mrzí mě, že jste to musela prožít, ale... Víte, oni vybrali i manžela! A ten se z toho posere, je přecitlivělejší... Dobře mu tak, hajzlovi, za těch čtyřicet let pekla si nic lepšího nezasloužil! Děkuji moc, fakt jste mi udělala den!“ rozloučí se širokým, rozzářeným úsměvem a zmizí v davu.

Potěšila mě, ne že ne. Je krásné vidět, že i poté, co se čiré zlo snaží za pomoci nástroje strachu změnit celý svět a všechny umlčet, pořád se najdou i pořádné semetriky, které se zkrátka nedají. A navíc umějí i poděkovat.

Přijede mi kufr i složený paddleboard, letos kupodivu žádné ztráty, pokud tedy nepočítám ztrátu tváře a jisté úrovně před oním fešákem v bílém a padesáti cizími turisty. Obojí naložím na vozík, který má poněkud nestabilní kolečka, tak s ním spíš